

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 42/04-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. augusta 2004 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho a zo sudcov Juraja Horvátha a Jána Auxta prerokoval prijatú sťažnosť Ing. A. J., bytom T., zastúpeného advokátkou Mgr. O. B., B., vo veci porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cb 73/99 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. A. J. na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cb 73/99 porušené bolo.

2. Krajskému súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cb 73/99 p r i k a z u j e konať bez zbytočných priet'ahov.

3. Ing. A. J. n e p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie.

4. Krajský súd v Trenčíne j e p o v i n n ý uhradiť Ing. A. J. trovy konania spolu v sume 8 796 Sk (slovom osemtisíc sedemstodevät'desiatšesť slovenských korún) na účet jeho právnej zástupkyne advokátky Mgr. O. B., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. IV. ÚS 42/04-17 z 25. februára 2004 prijal s'ťažnosť Ing. A. J., bytom T. (ďalej len „s'ťažovateľ“), ktorou namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a porušenie práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cb 73/99, podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie.

Na základe výzvy ústavného súdu sa k predmetu konania písomne vyjadrili účastníci konania. Krajský súd listom č. Spr. 224/04 zo 4. mája 2004 a s'ťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu listom z 12. mája 2004.

Krajský súd vo vyjadrení uviedol, že: *„Je pravdou, že vo veci došlo k prietahom v konaní, a to z objektívnych dôvodov, ktoré treba vidieť v nedostatočnom personálnom obsadení súdu, keď obchodnú agendu v dvoch odvolacích senátoch a v jednom prvostupňovom senáte vybavujú iba tri sudkyne. Sudcovia sú vedení k tomu, aby jednotlivé veci vybavovali postupne podľa dátumu ich nápadu. Poznávam však, že termín pojednávania v danej veci bol dvakrát zrušený a pojednávanie muselo byť odročené aj z dôvodov, že o zrušenie termínov požiadala právna zástupkyňa sťažovateľa, čo tiež určitým spôsobom predĺžilo dĺžku konania.“*

Ku skutočnostiam obsiahnutým v liste krajského súdu sa vyjadrila právna zástupkyňa sťažovateľa, pričom uviedla nasledovné: *„Máme za to a poukazujeme na viaceré rozhodnutia Ústavného súdu SR vo veciach prietahov v konaní (napríklad rozhodnutie III. ÚS 14/2000 z 01. 06. 2000), že otázky množstva vecí, personálne a organizačné problémy súdu nie sú v zásade ústavne významné pre posúdenie toho, či došlo k zbytočným prietahom v konaní. (...) Pokiaľ sa týka tvrdenia Krajského súdu v Trenčíne o nariadení pojednávania na deň 18. 03. 2004, údaj súdu o dôvode odročenia uvádzaný v jeho vyjadrení je nesprávny, nakoľko o odročenie žiadala právna zástupkyňa odporcu.“*

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. V dôsledku toho senát ústavného súdu sťažnosť prerokoval na svojom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov, ich zástupcov a verejnosti, len na základe písomne predložených vyjadrení účastníkov a obsahu predloženého spisu.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a zo spisu krajského súdu sp. zn. 7 Cb 73/99 ústavný súd zistil nasledujúci priebeh konania vo veci:

16. november 1999 – krajskému súdu bola doručená žaloba sťažovateľa, ktorou sa domáhal vyslovenia neplatnosti ustanovenia § 7 ods. 4 a § 23 ods. 4 stanov spoločnosti PORTLANDCEMENT, a. s.,

1. december 1999 – krajskému súdu bol doručený návrh sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia, ktorým sa sťažovateľ domáhal, aby krajský súd uložil žalovanému zdržať sa zmeny stanov spoločnosti PORTLANDCEMENT, a. s.,

16. december 1999 – krajský súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku,

16. december 1999 – krajský súd uznesením č. k. 7 Cb 73/99-82 nariadil predbežné opatrenie, ktorým uložil žalovanému zdržať sa až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej prijatia zmeny stanov spoločnosti PORTLANDCEMENT, a. s.,

20. december 1999 – krajskému súdu bola doručená zmena žaloby (zo 14. decembra 1999) sťažovateľa,

5. január 2000 – krajskému súdu bolo doručené odvolanie žalovaného proti uzneseniu krajského súdu, ktorým bolo nariadené predbežné opatrenie,

31. január 2000 – krajskému súdu bolo doručené vyjadrenie sťažovateľa k odvolaniu žalovaného proti uzneseniu krajského súdu, ktorým bolo nariadené predbežné opatrenie,

23. marec 2000 – krajskému súdu bola doručená žiadosť sťažovateľa „o začatie konania vo veci samej“,

4. apríl 2000 – krajský súd predložil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) spis na rozhodnutie o odvolaní žalovaného proti uzneseniu, ktorým bolo nariadené predbežné opatrenie (spis bol doručený najvyššiemu súdu 6. apríla 2000),

19. jún 2000 – najvyšší súd rozhodol o odvolaní uznesením sp. zn. 3 Obo 109/2000, ktorým uznesenie krajského súdu č. k. 7 Cb 73/99-82 zo 16. decembra 1999 zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie (uznesenie bolo doručené krajskému súdu 12. júla 2000),

6. november 2000 – krajský súd vyzval sťažovateľa, aby sa vyjadril, či trvá na vydaní predbežného opatrenia,

21. november 2000 – krajskému súdu bolo doručené vyjadrenie sťažovateľa, ktorým sťažovateľ krajskému súdu oznámil, že netrvá na návrhu na vydanie predbežného opatrenia,

4. december 2000 – krajský súd uznesením č. k. 7 Cb 73/99-198 zastavil konanie o návrhu na vydanie predbežného opatrenia,

3. január 2001 – krajskému súdu bola doručená žiadosť sťažovateľa o „*urýchlené vypísanie pojednávania vo veci samej*“,

22. november 2002 – krajskému súdu bola doručená žiadosť sťažovateľa o „*vypísanie termínu pojednávania*“,

29. november 2002 – krajský súd nariadil pojednávanie na 23. január 2003,

8. január 2003 – krajský súd odročil pojednávanie nariadené na 23. január 2003 na 27. február 2003 z dôvodu neprítomnosti členky senátu,

10. január 2003 – krajskému súdu bola doručená žiadosť právnej zástupkyne sťažovateľa o odročenie pojednávania nariadeného na 23. január 2003,

27. február 2003 – sťažovateľ doručil na pojednávaní krajskému súdu a žalovanému zmenu žaloby,

27. február 2003 – krajský súd odročil pojednávanie na neurčito „*za účelom vysporiadania sa s vznesenou námietkou litispendencie a prípadného ďalšieho vytýčenia termínu pojednávania*“,

7. máj 2003 – krajský súd uznesením č. k. 7 Cb 73/99-255 zastavil konanie z dôvodu prekážky litispendencie (v tej istej veci prebiehajúce konanie sp. zn. 7 Cb 60/00),

12. jún 2003 – sťažovateľ sa odvolal proti uzneseniu krajského súdu č. k. 7 Cb 73/99-255 zo 7. mája 2003,

30. júl 2003 – krajský súd postúpil spis najvyššiemu súdu na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 7 Cb 73/99-255 zo 7. mája 2003 (spis bol doručený najvyššiemu súdu 4. augusta 2003),

28. august 2003 – najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Obo 180/03 rozhodol o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu tak, že napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie (spis bol doručený krajskému súdu 31. októbra 2003),

10. február 2004 – krajský súd nariadil pojednávanie na 18. marec 2004, ktoré následne na žiadosť právnej zástupkyne žalovaného odročil na 20. máj 2004,

20. máj 2004 – na pojednávaní krajský súd pripustil spojenie konania vedeného pod sp. zn. 7 Cb 73/99 a konania vedeného pod sp. zn. 7 Cb 60/00 do spoločného konania, ktoré sa ďalej viedlo pod sp. zn. 7 Cb 73/99 a vyhlásil rozsudok, ktorým vyslovil neplatnosť časti stanov spoločnosti Berger Slovakia, a. s. (pôvodne PORTLANDCEMENT, a. s.), a v zostávajúcej časti žalobu zamietol.

Ústavný súd zistil, že krajskému súdu bolo 22. júla 2004 doručené odvolanie žalovaného proti časti rozsudku krajského súdu č. k. 7 Cb 73/99-291 z 20. mája 2004.

III.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa ustanovenia čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy: „Každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.“

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote, čo je zásadne to isté právo, ktoré pre účastníka konania zaručuje čl. 48 ods. 2 ústavy.

Sťažovateľ namietal porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu zbytočných prietáhov v súdnom konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 7 Cb 73/99.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry (I. ÚS 24/03, IV. ÚS 15/03, II. ÚS 66/03), v súlade s ktorou možno za konanie (postup) súdu odstraňujúce právnu neistotu sťažovateľa v konkrétnom posudzovanom prípade považovať také konanie, ktoré smeruje k právoplatnému

rozhodnutiu vo veci alebo k odstráneniu jeho právnej neistoty zákonom dovoleným spôsobom. K vytvoreniu právnej istoty preto dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní krajského súdu vedenom pod sp. zn. 7 Cb 73/99 došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka konania (2) a postup samotného súdu (3).

Pri vyhodnotení doterajšieho konania krajského súdu vo veci sp. zn. 7 Cb 73/99 podľa troch označených základných kritérií ústavný súd dospel k týmto záverom:

1) Predmetom konania na krajskom súde je žaloba o určenie neplatnosti označených ustanovení stanov obchodnej spoločnosti. O skutkovej náročnosti konania možno hovoriť v súvislosti s predmetom konania, vzhľadom na to, že žalobou napadnuté stanovy boli valným zhromaždením žalovanej spoločnosti v priebehu konania menené. Tomu zodpovedal aj postup s'ťažovateľa, ktorý podaniami doručenými krajskému súdu 20. decembra 1999 a 27. februára 2003 menil a dopĺňal znenie žaloby. V nadväznosti na to, ústavný súd konštatuje, že predmetný spor zo skutkového hľadiska vykazuje také znaky mimoriadnej náročnosti, ktoré mohli mať vplyv na doterajšiu dĺžku konania.

Ústavný súd ďalej konštatuje, že predmetný spor je aj z právneho hľadiska zložitý, berúc do úvahy aj skutočnosť, že výklad a používanie právnej úpravy obsiahnutej najmä v Obchodnom zákonníku nie sú v predmetnej veci dostatočne stabilizované ani v judikatúre všeobecných súdov. Napriek tomu však krajský súd vo svojom vyjadrení nenamietal právnu ani skutkovú zložitosť veci, ktorou by odôvodnil vzniknuté priet'ahy v konaní.

2) Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred označeným porušovateľom práva došlo k zbytočným priet'ahom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z vyžiadaného súdneho spisu

krajského súdu ústavný súd zistil, že sťažovateľ podaniami doručenými krajskému súdu 23. marca 2000, 21. novembra 2000, 2. januára 2001 a 22. novembra 2002 žiadal krajský súd o nariadenie pojednávania vo veci.

Krajský súd vo vyjadrení č. Spr. 224/04 zo 4. mája 2004 uviedol, „že termín pojednávania v danej veci bol dvakrát zrušený a pojednávanie muselo byť odročené aj z dôvodov, že o zrušenie termínov požiadala právna zástupkyňa sťažovateľa, čo tiež určitým spôsobom predĺžilo dĺžku konania“. Ústavný súd zistil, že podaním doručeným krajskému súdu 10. januára 2003 požiadala právna zástupkyňa sťažovateľa o odročenie pojednávania nariadeného na 23. január 2003 z dôvodu predvolania na iné pojednávanie na najvyššom súde. Ústavný súd však taktiež zistil, že krajský súd už 8. januára 2003 (dva dni pred tým, ako mu bola doručená žiadosť právnej zástupkyne sťažovateľa) odročil pojednávanie nariadené na 23. január 2003 na 27. február 2003 z dôvodu neprítomnosti členky senátu.

Správanie účastníka konania môže zbaviť súd zodpovednosti za zbytočné prietahy v konaní, len ak dôsledkom správania účastníka je spomalenie postupu konania. Pri hodnotení podľa tohto kritéria ústavný súd v preskúmvanej veci zistil predĺženie konania v dôsledku procesných úkonov sťažovateľa, zistil taktiež skutočnosti, ktoré naznačujú, že jeho správanie v konaní pred krajským súdom podstatnejším spôsobom ovplyvnilo jeho dĺžku. Sťažovateľ svojimi podaniami z 20. decembra 1999 a 27. februára 2003 menil žalobu, a hoci ju menil iba preto, že reagoval na vzniknutú situáciu spôsobenú prijatím zmien stanov žalovanej obchodnej spoločnosti po začatí konania, nemožno tým zapríčinené spomalenie konania (spôsobené zmenou žaloby) pričítať na vrub krajskému súdu.

3) Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cb 73/99, pričom vzniknuté prietahy posudzoval ako celok s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu.

Pokiaľ ide o postup krajského súdu v posudzovanom konaní, ústavný súd prihliadal na ustanovenie § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana

práv bola rýchla a účinná, a ďalej ustanovenie § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že k zbytočným priet'ahom v predmetnom konaní, keď bol krajský súd nečinný v merite veci bez akéhokoľvek zákonného dôvodu, došlo v období od 19. januára 2001 (keď Okresný súd Trenčín doručil krajskému súdu vyžiadané výpisy z obchodného registra) do 29. novembra 2002 (keď krajský súd nariadil pojednávanie na 23. január 2003), teda spolu vyše 22 mesiacov. Ústavný súd zistil, že krajský súd v tomto období nevykonal žiaden úkon.

Ústavný súd ďalej zistil, že krajský súd v období od 16. decembra 1999 (keď vydal uznesenie, ktorým nariadil predbežné opatrenie, resp. keď vyzval s'ťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku) do 4. apríla 2000 (keď predložil súdny spis najvyššiemu súdu na rozhodnutie o odvolaní žalovaného proti uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia), teda vyše troch mesiacov nekonal vo veci samej, robil len úkony súvisiace s predbežným opatrením. Krajský súd vo veci samej taktiež nekonal a robil úkony súvisiace len s predbežným opatrením v období od 12. júla 2000 (keď mu bol najvyšším súdom vrátený spis) do 11. januára 2001 (keď požiadal Okresný súd Trenčín o poskytnutie označených výpisov z obchodného registra), teda takmer šesť mesiacov.

Ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o predbežnom opatrení nie je zákonnou prekážkou v konaní súdu o samotnej veci (*mutatis mutandis* II. ÚS 66/02). Na druhej strane ústavný súd konštatuje, že hoci rozhodovanie o predbežnom opatrení nie je zákonnou prekážkou v konaní súdu o samotnej veci, je takéto rozhodovanie, najmä v prípade ak sa jedna zo strán sporu proti rozhodnutiu o predbežnom opatrení odvolá a využije tak svoje právo, spôsobilé objektívne predĺžiť konanie súdu o veci samej, čoho si musí byť navrhovateľ návrhu na vydanie predbežného opatrenia vedomý. Navyše, s'ťažovateľ podaním z 21. novembra 2000 (takmer 11 mesiacov po podaní návrhu na nariadenie predbežného opatrenia a po tom, keď o návrhu rozhodol krajský súd aj najvyšší súd) oznámil krajskému súdu, že na návrhu na vydanie predbežného opatrenia netrvá.

Ústavný súd zistil priet'ahy v konaní spočívajúce v nečinnosti krajského súdu v celkovej dĺžke presahujúcej 22 mesiacov. Z ústavnoprávneho hľadiska je neprijateľné, aby sťažovateľ napriek konštatovanej skutkovej a právnej zložitosti sporu musel čakať na právoplatné meritórne rozhodnutie vo veci viac ako 4 roky. Takéto dlhé trvanie sporu nemôže odôvodniť ani to, že spis bol z dôvodu podaných odvolaní účastníkov konania postúpený dvakrát najvyššiemu súdu, čo spôsobilo predĺženie konania takmer o šesť mesiacov.

Ústavný súd na základe zistených skutkových okolností preto konštatoval, že postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cb 73/99 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na konanie bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

IV.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal.

Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol, že došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v záujme završenia ochrany základných práv sťažovateľa, ústavný súd prikázal v zmysle § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde krajskému súdu, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 7 Cb 73/99 konal bez zbytočných priet'ahov.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie“.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti žiadal aj o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 300 000 Sk, keď uviedol, že *„je teda zrejmé, že v danom prípade je viac ako zjavný nárok na zadost'učinenie, nakoľko nečinnosťou súdu došlo k niektorým nenapraviteľným zmenám a sťažovateľ je nútený na ochranu svojich práv použiť ďalšie právne prostriedky, ktorých nutnosť by inak vôbec nevznikla“*.

Pri rozhodovaní o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd vzal do úvahy všetky skutočnosti prebiehajúceho súdneho konania, ako aj úkony sťažovateľa v tomto konaní a dospel k záveru, že už samotné autoritatívne deklarovanie porušenia označeného základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, je dostatočným zadost'učinením pre sťažovateľa a primerané finančné zadost'učinenie sťažovateľovi nepriznal.

O úhrade trov konania ústavný súd rozhodol v zmysle § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, že sťažovateľovi priznal sumu 8 796 Sk z dôvodu trov jeho právneho zastúpenia pred ústavným súdom podľa § 1 ods. 3, § 13 ods. 8, § 16 ods. 1 písm. a) a c) a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“). Ústavný súd priznal úhradu za dva úkony právnej služby (príprava a prevzatie veci, písomné vyhotovenie sťažnosti), pričom úhradu za jeden úkon právnej služby priznal vo výške 4 270 Sk (základom pre výpočet výšky náhrady za úkon právnej služby bola nominálna mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2002 vo výške 12 811 Sk). Ďalej ústavný súd priznal právnej zástupkyňi sťažovateľa aj náhradu režijného paušálu za každý úkon po 128 Sk (§ 19 ods. 3 vyhlášky) teda spolu 8 796 Sk. Vzhľadom na to, že právna zástupkyňa sťažovateľa nepredložila ústavnému súdu osvedčenie o registrácii, že je platcom DPH, ústavný súd jej odmenu zvýšenú o DPH nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. augusta 2004